

## ПОЕЗИЈА МИЛАНА ОРЛИЋА И СЛАВЕТА ЃОРЃА ДИМОСКОГ

*Сажетак:* Научни рад „Поезија Милана Орлића и Славета Ѓорѓа Димоског“ истражује поетичке „реке“ двеју поезија двојице песника: српског песника Милан Орлића и македонског песника Славета Ѓорѓа Димоског. Могући песнички дијалог, изазов је нашег подухвата који трага за спонтаном природном синергијом, која се може сматрати нашом идејом. Наша је потреба да потражимо места у којима „три тачке“ дискурса једног допуњују другог песника, а да при томе то допуњавање није плански ибор. Да ли песничке „реплике“ могу саставити садржајан дијалог, који може ускладити или сасвим супротно, провоцирати до полемике, песничке „топосе“ на којима се уздиже песничка ‘планина’ двеју поезија? Ехо, разговор, индиректна полемика, хармонизација – шта је заправо песнички дијалог поезија Орлића и Димоског? Два песника сличне генерацијске припадности<sup>1</sup>, драгоцене ауторске поетике, два носећа песника српске и македонске поезије, активна, утицајна пера – могу ли бити нови ‘кључ’ за улаз у драгоцену славистичку књижевну компаративистику?

Наш одговор на овај изазов је ‘дете’ ове радозналости.

*Кључне речи:* поезија, Милан Орлић, Славе Ѓорѓо Димоски, песничко-поетички дијалог

### Доминанте

#### 1. Доминанте успоредне анализе резултирају овим ставовима:

##### 1.1. Интонативне вредности

Поезија Орлића и поезија Ѓорѓа Димоског извиру из интонативне вредности које зраче сугестијом, идентитетом и аутентичношћу, било да је то сета, туга, носталгија (код Орлића) или емоција блиским (код Ѓорѓа Димоског).

У поговору збирке поезије *Град, пре него што усним*, критичарка Наташа Половина каже: „Орлићева песничка енергија напаја се меланхолијом (*Меланхолија: то је све /што бих могао / о себи да кажем*), и сваки његов поетски до-

<sup>1</sup> Песник Милан Орлић рођен је 1962. године у Панчеву (Србија), а песник Славе Ѓорѓо Димоски 1959. године у Велестову (Македонија).





Меланхолија Орлићева је конструктивни принцип<sup>7</sup>, она гради *нови свет*, на темељима *старог*. Она је рехабилитација прошлости, она је „одећа“ нових садржина поетике Орлићеве поезије из овог стваралачког периода.

\*\*\*

Меланхолија није типична за поезију Ђорђа Димоског, али мека сета према прошлости, која се „храни“ личним митологијама, дискретна је стилема овог песничког дискурса. Архи-свет, свет *прапланина* које су „посестрима“ песника, као што је планина Галичица, извори су песничке инспирације која ствара сетни амбијенат. Тако је у песми „Предание за заливот на прчот“, посвећеној легендарноме археологу Паску Кузману:

#### ПРЕДАНИЕ ЗА ЗАЛИВОТ НА ПРЧОТ

прчот-археолог реве со копитцата  
по камените гради на галичица  
го бара изгубеното кралство  
ја бара белата орда

белата орда во лишаи е распрзната  
по камењата скаменета межу  
сачот небесен и здивот воден

се разнесува по глечерите  
ревот на збеснатиот (и навреден) прч  
- јарињата белите ангели  
нека одат на небото

нека бидат факли небесни

јас ќе слезам долу во заливот  
во подводната ковачница  
да ми ги окуваат во месинг  
мадињата-клопотарци  
за да ви уунам во ушите

за да ве потсетувам

Та митопоетика има снажно језгро, које „раѓа“ нове, савремене митове које се множе као гроздови око легендарног лика у реалности – Паска Кузмана.

Процеси *археологизације поезије*, као и *поетизација археологије*, граде се страстно, жестоко и уверљиво. Незабораважни су антологијски стихове из овог домена и овог песничког интересовања, који су златни врх поетике

<sup>7</sup> Ово је моја реплика закључака критичарке Наташе Половине.

Ђорђа Димоског. Археологизација поезије води се кроз неколико планова и на неколико нивоима, од усклика, слогова, лексема, па све до највишег нивоа, као што су и тематске визије. А поетизација археологије, дело је великог процеса ренесансе интереса за архисвет, културолошки феномен актуелан у садашњој Македонији, чији је протагонист управо Паско Кузман. Извор тих макропроцеса у најновијој македонској *актуелизацији археологије* и експанзије концепта *архитектонског редизајна* центра града Скопја (познат као *антјквизација и необарокност*) – јесте дело легендарног Кузмана.<sup>8</sup>

Значи, отвореност поезије према *претходним* догађајима<sup>9</sup> у реалности, према преисторији, велика су песничка „врата“ кроз која песник Ђорђо Димоски, незаборавно, оригинално и маестрално уноси сјајне антологијске стихове.

Али зашто све ово има везе са *интонацијским вредностима* поезије? – На први поглед можда нема, али из драме митопоетских светова, просто „грми“ снажна, мушка интонација унутрашње, невидљиве драме археолога – и планине. Еротски додир археолога и груди планине – расте до врховних небеса, као што је и страст, еротски однос песника и језика. То резултира великом темом (*Ars Poetica*), али о томе касније.

## 1.2. Стилски афинитети

*Рафинираност стила* – богатство је поезије Орлића. Тиме се македонски и српски песнички израз обogaђује до врхунског нивоа. Орлићев израз је дубоко култивисан, елитан, спокојан због трезора ерудиције у позадини поезије, елоквенције и супспецијалистичке виртуозности. Орлић је песник који теоријски, мисаоно и филозофски – сасвим добро зна шта се дешава (не само у његовој) поезији. То је ненадмашно високи стадијум поезије, која је у дивној љубави – са теоријом књижевности и теоријом мисли. Али, поезија је успешна Орлићева пракса. Поезија његова не теоретизира, она је само одлично подупрta теоријском културом, која је у врху светских академских искустава и метаполемика, али она има душу поезије, материју стиха... Успешно одолева теоријским шаблонима, спасава се опасности теоретизације. Она је – *живот*.

\*\*\*

Поезија Димоског веома је далеко од било какве потребе од теоријском подлогом. Она је необично самостална у том погледу. Као да теорије књижевности никада није ни било. То је дивно освежење у овој ери теоретизације поезије и уметности уопште, али то је и оригинални „имунитет“ Димоског, који

<sup>8</sup> Ти су процеси део великог и грандиозног пројекта назван „Скопје 2014“, који подразумева рестилизацију централног подручја града Скопје у стилу необарока, као и актуелизација античких и историјских тема у скулптурама и споменицима.

<sup>9</sup> *Преддогађаји* потикнути архиинтересом.

као да живи „изван“ овог или било ког времена. Чистина ове поезије долази из „незагађености“ поезије Димоског која је изворна, бистра, јасна, ослобођена утицаја свих теорија и школа.

*Оригиналност стила* – велика је стилема дискурса Димоског. Аутентичност песничког поступка песника са планине, наликује „дивљости“ великана Генадија Ајгија, који не мари за „дисциплиновање“ и „култивисање“ свог израза.

Ето ту су наши песници у занимљивом диспаритету. Орлић, не жели и не треба да сакрије свој океан теоријске и академске култивисаности која резултира раскошном стилском „планетом“. А Димоски је сасвим незаинтересован за такав приступ песника поезији. Резултати стилског „трезора“ код њега извиру из чистине поетске душе.

\*\*\*

Ипак, неке стилске стратегеме два песничка поступака јесу сродне, као на пример, понављања.

*Синтаксичка понављања* као потреба *ресемантизације* – поступци су дискурса Орлића и Ђорђо Димоског. Рекуренција, као синтаксички поступак, може бити успешна – семантичка стратегема. Некад она ради за циљеве градације, некад је гест потенцирања, некад је пут ка хиперболи или пак је интензификација која делује на више нивоа.

Рефрен „Спавај, мали принче“ у песми „Успаванка за малог принца“<sup>10</sup>, не само што одржава ритам песме, већ појачава и ефекат тзв. *perpetuum mobile* који успешно задовољава форму успаванке, али и потребе филозофске идеје. Капацитет ресемантизације расте овим рекуренцијама.

Снага рекуренције песничког материјала, раскошно се искориштава употребом лексеме „ако“ у песми „Песма у ноћи: ако“.<sup>11</sup> Све је знаку одреднице „ако“. Услов „ако“ отвара велика врата песничким питањима, овог типа:

Ако између изрецивог и неизрецивог: није  
ништа ново  
умрети – а не живети није баш најновије –  
певати, записивати  
певања, хм!, један је од најстаријих заната.  
Ако сте песник,  
унапред искључен из сваке трке за Нобелову  
или Пулицерову  
награду, зашто управо због тога, онако  
берименовски,  
не написати своје песме снова? Ако Ваша смрт

<sup>10</sup> Милан Орлић, *Ибид.*, 11.

<sup>11</sup> *Ибид.*, 87.

не значи више  
од новинске вести, сутра веќе забрављене,  
па макар били  
и *последњи Ахасвер*, зашто избрати живот  
Овидејев или Боетијев,  
као вечну утеху, а не бескрајну радост дивно  
настраног, настрано  
и позне зрелости, лежи Просперово острво,  
зашто се  
одмах не настанити на њему? Ако славујев пев  
надгласа мукли  
зев Краља Вилонњака, зар да Славуј сконча  
у корову неког  
пејзажног парка, на екстазираној гозби мрава? (...) <sup>12</sup>

Суптилна игра која „расте“ око рефрена, пре и после њега, моћна је стилема и мекедонског песника Ђорѓа Димоског:

## ДВА ПСАЛМА

(...)

II

*Душо, не забораџи ги,  
Душо, не забораџи ги мртвите!*

малата црква во велестово  
успение на св. богородица  
се живопис од 15-тиот век  
се наоѓа на 100 м. над. вис.

вознемирена висина  
во која небото не постои  
во која и другите можности  
на постоењата не постојат

само мирисот на темјанот  
што се вознесува тихум  
за да потсети: помеѓу  
каменот и човекот е смртта

а смртта е раѓање ново  
нов отпечаток и нова следа  
врз варовничките карпи  
спружени на летната жега

---

<sup>12</sup> Ибид., 87.

овде постојат само камени  
плочи - вознесени кипови  
на покојните во нем ветер  
сећавањата што ги голта

овде постојано нешто се дели  
од каменот во смртта вглобен  
и од погледот твој христе  
врз пламенот на свећите виснат

чувствувај ја мојава душа  
покриена во вековна штама  
никого таа не успокојува  
во напор кон тебе се крева

чувствувај го мојот здив  
бран по бран што се крева  
кон озареното лице твое  
записнато од небеска вода

чувствувај ја зовриена крвта  
во врелите вртежи на дамарите  
во мрак пресоблечена во фрак  
на смртта кон тебе што се крева

до твоите очи по скала  
од тишина се искачува  
за да мидам како низ врата  
во состојба што помрачува

### 1.3. Освајање језика

Песнички језици Орлића и Димоског снажно обновљају потенцијале српског и македонског језичког „океана“. Граде аутохтон идентитет ове две поезије. Песнички је језик, нова оригинална садашњост, која суверено влада могућностима стандардног језика. До минуциозности, сабирају се плодови језичких игара, радозналих истраживања језика, и код Орлића и код Димоског. Неограничене уметности песничког језика воде целу песничку ситуацију ка савршенству, јер и Орлић и Димоски граде свој сопствени пут који храбро гледа у – будућност поезије.

Језици поезије ова два песника, имају највиши ниво креативности, иновативности и посебности. То је велика „храна“ поезије.

Песнички је језик Димоског богат, иновативан. Није оптерећен неологизмима, нити експериментима. Синтагме су густе, „плодне“ и необично живе у песничком „водопаду“:



## СИГНАЛ

Ожеднува ноќта  
Го гаси сето небо  
Од висините  
Тивок пламен. Глуво  
Крвта је запира  
Вознемирениот Бог.  
Главата ми ја носи в раце.  
А јас гледам:  
Небото и Земјата  
Оплодени од пламен – семка  
Меѓу нив нероден  
Ти. А ветар  
Дува од небескиот чеп.<sup>13</sup>

А овако песник Орлић осваја песнички језик:

## АПАТРИД У СТАНУ

Био сам и ја: туристички егзотичан, фламинго  
са Нила, на Нилу  
настањен: наравно: апатрид у сопственом  
стану. Носио сам  
и ја: огрлицу од туѓих бисера, маску нарциса  
без лица на  
часу анатомије, никад завршеном. Знао сам  
и ја: као Колумбо,  
о најдубљим и најопаснијим тајнама – женама  
и мору – скоро  
све. И умало се нисам утопио. Путовао сам  
и ја: кроз  
пустињу и прапрашуму, западно од Њујорка  
и отуда слао:  
писма младим песницима. По мапама упута  
својих, умало  
нисам залутао. И моје је прерафелитско  
лице – ко би  
рекао? – миловала рука божија. Био сам и ја алфа и  
омега,

---

<sup>13</sup> Ибид., 29.

почетак и крај, *први и пошљедњи*. Онај који  
јесам. Што да  
кријем: није мени увек било као сада.<sup>14</sup>

1. 4. **Царство *Ars Poetica*** проверени је „терен“ ова два песничка дискурса. Пратећа поезије, аутотематизација поезије, мајка је серије Орлићевих и песама Ђорђа Димоског. То је веома успешна тематизација поезије, али и филозофски простор за промишљања о зачетку, рађању и расту песме. У многим се песама песник обраћа „песми“ која се тада „рађа“ и која тиме прерађа нову *поетичку* реалност. Свечани је чин *Ars-poetica* цвет у овим дискурсима, дивно обраћање поезији кроз поезију, а негде чак и апотеотетичко. Однос пијетета, однос глорификације и узвишења феномена поезије, на врховном је пиједесталу у оба врхунска песничка писма.

Простор *Ars Poetica* напредује у славној песми названој „Писмо непознатој читатељки“<sup>15</sup>, којој се песник топло обраћа, као „Красна читатељко“. Ту је и *Ars Poetica* схваћена као *псеудоисповест* песника:

(...)

Признајем да је љубав према прози сасвим  
природна, али  
волети поезију – отмено је. Најважнији је лични  
пример. То је једино  
што, недужно, можемо учинити за било чију  
бесмртност. Или  
спасење. На проби је свачији смисао за хумор  
који је, као и све  
важно, неравномерно и неправедно распоређен. (...)

\*\*\*

*Ars Poetica*-чин, „рашчлањује се“ и „огољује“ у песми Ђорђа Димоског, са јаким, полемичким насловом<sup>16</sup>:

<sup>14</sup> Ибид., 36.

<sup>15</sup> Ибид., 72.

<sup>16</sup> Ибид., 7.

## ПОЛЕ. БОЈНО ПОЛЕ?

буквите од старите книги  
престорени во ситни пајаци  
го затемнуваат небесниот свод.

фатен во мрежата стрвно  
го голташ исконскиот озон.

а долу?

меѓу буквите си дробач на камен.  
упорен и стрплив, во себеси вглобен  
го преживуваш ударот на чеканот:

наезда на пајациите-букви го прекриваат  
треперливото поле. бојното поле?

Тиме је дотадашња празнина, белина, ништавност, тријумфално освоје-  
на поезијом Ѓорѓо Димоског. А наслов ове песме, успео је да постане и на-  
слов књиге, избор песничког стваралаштва<sup>17</sup>. Пиједестал темата *Ars Poetica*  
очигледан је, резултати – више од обичајених. „Дете“ тог успеха је и песма

## МЕРАЧ НА ЗБОРОВИТЕ

### I

белава треперливава страницава  
меково лизгање по површинава

наслушкувањево како жубори мастилово  
како остава траги по снегов  
и како се бришат, ако снегов се стопи

како вечносва минува покрај нас  
како ветерров што бувнува  
од врвов на планинава, овде долу

кај што не черечат на именки  
се именуваме – постоиме  
се оплодуваме – се соменеваме  
се преборјуваме – се колебаме

меѓу нишкиве, во разбојов  
во ткаенинава

во вткаениов мерач на зборовиве<sup>18</sup>

---

<sup>17</sup> Славе Ѓорѓо Димоски: *Поле. Бојно поле*. – Битола, “Микена”, 2008. Избор и предговор  
Кристина Николовска.

<sup>18</sup> Ибид., 214.

1.5. **Метаполемичност** – је веродостојни потконтекст песничког Орлићевог поступка. Метаполемичност је сасвим дискретна, али нежно присутна код Ђорђа Димоског.

У овом погледу, поезија Орлића директније се обраћа светским „адресама“ уметности, ума, филозофије, културне историје и промишљања. Именовање, учестала је пракса песника, који живи „овде“ али и „тамо“, „сада“ али и „онда“. „Адресирање“, обраћање и дијалогизирање са светским мислима, песницима, великанима и разноврсним именима, велики је метаполемички изазов песника Орлића.

Такво је обраћање поезије Орлића Васку Попи:

#### ПИСМО ВАСКУ ПОПИ

Сањао сам звездано небо под стопалима, не знам  
чијим. И нисам се  
уплашио, криком из сна пробудио. Само сам, још  
нерасањен, тркајући  
очи, слутио звездознанчеву смрт. И као сваки  
сневач јасновидац,  
препознао Гуливера на туристичком пропутовању  
кроз пределе  
вечног снега и леда. Звездано небо се, уосталом,  
не може спознати.  
Њему се нада, њему се диви. И тако, ето ме  
ономад, на белој  
клучи у градској башти, под попрсјем Ленаовим.  
трагам за  
звездознанчевом оставштином. И ту, под кулом,  
донжоном куле  
Бранковића, са које се види пола Баната: баш ту:  
нежношћу голубијег  
крила, прекрива ме сећање на најважнији лог песме.  
Високо жбуње и  
крошње дрвећа, брује песама шева. Под брегом,  
међу воћкама  
у врту, у разапетој мрежи лежалаке: некада давно:  
неки је центурион  
љубио неку трачку жену. Свеједно – купљену или  
заробљену. А на брегу,  
опет, Стерија, умирујући страсти веселе бербе,  
можда читао  
Хорација. И така, кажем, ономад и ја, удубљен  
у најважнији

лог песме, седим у градској башти и истражујем  
звездознанчеву оставштину.  
Ведро је: упркос небројеним Гуливерима, упркос  
јавним понижењима.<sup>19</sup>

\*\*\*

Песник Ђорђе Димоски нема такву потребу. Метаполемика се код њега одвија као „ехо“ који расте – у песму. Метаполемика, последица је претходних процеса поезије Ђорђа Димоског. То је заиста редак поступак, оригиналан, суптилан. Нигде се директно Ђорђе Димоски не обраћа никоме.

Обраћа се својој поезији, најчешће.

1.6. **Унутрашња драма песама** – песме ових двојице песника расту из унутрашње драме или „невидљиве“ историје која претходи настанку песама. Посебно су сетне личне, интимне, фамилијарне песме обраћања блиским, живим и преминулим, у поезији Ђорђа Димоског. Песме посвећене мајци, оцу – велико су царство Димоског.

Емотивни капацитет песме „Портрет: мајка“<sup>20</sup> надраста океан:

#### ПОРТРЕТ: МАЈКА

Ги крева ролетните, сочни  
Светлина и ги разголобува  
Вените. Ги допира предметите и  
Тие се осветлуваат. И ги  
Осветлуваат чекорите. Нејзиниот  
Глас го буди Отецот. Нејзината рака  
Се крева кон раката  
На Ангелот. Срцето и израснува  
Во билје. Има четири очи  
Што се шират како небо.  
Врз дланките и се спушта  
Опашеста звезда: Таа гледа  
Во нас. Таа  
Има право на тоа. Ги крева  
Ролетните. Врз неа  
Паѓа слаба светлина. Се топи  
Во сапуницата на  
Зората: ја расчешлува  
Косата, се подига

<sup>19</sup> Милан Орлић, Ибид., 70.

<sup>20</sup> Ибид., 101.

Од клопчето нерви. Ги крева  
 Ролетните и врз подот и паѓа  
 Сенката. Како ракавица  
 Врз лицето на убиецот.  
 Таа се движи но сенката  
 Останува. Притиска едно око  
 Стркалано на подот. Подот  
 Се губи во него. Ги крева  
 Ролетните. Га затајува  
 Треперењето на мускулите. Гледа  
 Во нас. Исчезнуваат  
 Предметите. Останува  
 Само прав, ветар. И – ништо.<sup>21</sup>

Орлићева „унутрашња драма“ у песни сакрива читаве светове прошлости, сада обасјане меланхолијом у рафинираном приказу песме о анђелу:

#### АНЃЕО ВЕЧНЕ ТИШИНЕ

Тада се, око наслоњаче мог деде: већ дуго,  
 дуго шуњао анђео  
 вечне тишине. Али је страх мој радозналост  
 надраснала.  
 Очију разрогачених, гледао сам, наслућених  
 ушију, лепет  
 крила анђеоских, ослушкивао. Плед преко  
 колена дединих  
 навлачио, деду ушушкивао. *У недостатку  
 живота, говорио је*  
*једва разбуђен, човек од усмена живи.*  
*Од сећања*  
*на брудершафте, испијене уз шуптање*  
*балских хаљина.*  
 Руку је и глас значајно подизао: *у сали се,*  
*молићу лепо,*  
*игра гранд рондо!* А у салону, из гетеовских  
 напрслина, ђаволчићи  
 вребају прилику да интриге замесе, да кавге  
 заметну. Да кавге  
 заметну, што ће до краја бала – у двобоје  
 дозрети. *Они*  
*што су брудершафте испијали, кликтао је*

<sup>21</sup> Ибид., 101.

деда, кроз мушице  
пиштоља, гледаће се. Као што су се, без даха,  
у монашкој тишини  
еркера, деда и анђео посматрали. Као што их  
ево сада ја,  
у билјурном огледалу сећања, посматрам.<sup>22</sup>

\*\*\*

Однос као према члану породице, Димоски има и према песми, тако да *Ars Poetica*, тематизацијом има емотивну вредност, као да се писац обраћа родбини, неком свом врло блиском. Та тема код Димоског веома је савесно вођена и има своју унутрашњу драму, претходница је песама.

## 2. Закључак

Реферат о поетичким доминантама поезије српског песника Милана Орлића и македонског песника Славета Ђорђа Димоског, инспирисан је рубриком овог великог научног скупа, названом „Компаративна истраживања словенских језика, књижевности и културе“. Песнички и поетички „мост“, предложен овим поређењем, могуће је „читање“ ова два песничка дискурса, сасвим је нови ракурс који нама отвара нова врата спознајног искуства.

Резултати анализе показали су да се поетичке доминанте могу посматрати у контексту песничког „дијалога“, као и на ком нивоу поезије могу „разговарати“. Поетичке „реке“ Орлића и Ђорђа Димоског омогућују поетички дијалог.

Провоцирали смо могућу синергију ових поезија и мотивирали „дијалог“. Разговор је сасвим могућ, плодоносан, резултантан. Песничке ‘реплике’ могу саставити садржајан, потенцијално састављив дијалог, чија је перспектива динамички мозаик. Песнички дијалог поезија Орлића и Димоског – могу бити један од могућих ‘кључева’ славистичке књижевне компаративистике.

\*\*\*

Потенцијали поезије Орлића и Ђорђа Димоског раскошни су креативни амбијент, не само у царству критичара, већ и читалаца. Водећа писма српске и македонске културе, могу трасирати и одржати пут ауторске оригиналности, инвентивности и виртуозности. Сличности у поетикама, мотивишу нас да „чујемо“ дослух афинитета и решења, а разлике нас подстичу да уживамо у колоритности талената, усавршених маестралном праксом. Рана зрелост писма двеју поетичких пракси, резултира јаким идентитетом поступака, аутентичношћу дискурса и богатом поетичком реалношћу.

<sup>22</sup> Ибид., 15.

## Литература

Милан Орлић: *Град, пре него што усним*. – Панчево, „Мали Немо“, 2006.

Славе Ђорѓо Димоски: *Поле. Бојно поле*. – Битола, „Микена“, 2008. Избор и предговор Кристина Николовска.

Kristina Nikolovska

### POETRY OF MILAN ORLIC AND SLAVE GJORGJO DIMOSKI

*Summary:* Scientific work “Poetry of Milan Orlic and Slave Gjorgjo Dimoski” explore poetics “rivers” of two poetries and two poets: Serbian poet Milan Orlic and Macedonian poet Slave Gjorgjo Dimoski. The possibility of dialogue between two poets is our biggest challenge, which is searching spontaneously and natural synergy in our mind. We must search the “tree points” of discourse where one poet is announced the other poet without any intends. Do this two poet replicas can complete one eventful, possible dialogue, who can align or provoke a controversy about important places in poets “topos”, that one who made a poets “mountain” of this two poesies?

Echo conversation, indirect polemic, harmonization – what really is poetic dialogue of Orlic and Dimoski poetry? Two poets in similar age<sup>23</sup>, preciousness authors and poets, two of the top Macedonian and Serbian contemporary poetry, active and influential poets – can they be the key for entrance in preciousness Slavistic literary comparative science?

Our challenge is „child” of this curiosity.

*Key words:* Poetry, Milan Orlich, Slave Gjorgjo Dimoski, poetry-poetic dialogue

---

<sup>23</sup> Poet Milan Orlic was born in 1962 in Pancevo (Srbia), and poet Slave Gjorgjo Dimoski 1959 in Velesovo (Macedonia).